

Forget me north

Chiffon_cake,
JittiRain,
ตัวแม่* เขียว
kanapy ภาพ

Forget Me North

Forget Me North

Chiffon_cake, ตัวแม่*, JittiRain เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ที่ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2393-8

ภาพปก kanapy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมได พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 369 บาท

พืชมอบ

กระดาษปกนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ทุกสถานที่ที่สามารถเกิดเรื่องราวได้มากมาย ในทุกๆ วันจะมีการพัฒนาความสัมพันธ์และความรู้สึกระหว่างคนหลายคนอยู่เสมอ ไม่ว่าใครก็มีโอกาสได้เป็นตัวเอกในเรื่องราวเหล่านั้นแน่นอน เช่นเดียวกับเรื่องราวใน 'Forget Me North' อันเป็นหนังสือรวมเรื่องสั้นที่จะมาบอกเล่าความรักและความสัมพันธ์แบบย่อยๆ แต่อัดแน่นไปด้วยความรู้สึกหลากหลาย ผลงานจากปลายปากกาของสามนักเขียนอารมณ์ดีซึ่งจะมาพูดคุยเกี่ยวกับความสัมพันธ์หลายรูปแบบภายใต้คอนเซ็ปต์ Feel Good in Chiang Mai นั่นเอง

อย่าลืมนะคะ ทุกสถานที่ที่มีเรื่องราวเกิดขึ้นอยู่เสมอ ตัวคุณ เพื่อนของคุณ ผู้ชายข้างบ้านหรือคนที่เพิ่งเดินสวนคุณไปก็อาจจะเป็นตัวเอกในเรื่องใดเรื่องหนึ่งของใครบางคนก็เป็นได้

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

Play and Pause

By Chiffon_cake

โธ๊ะ นี่นี่ไง มันมองมาที่ผมอีกแล้ว
และมันก็หันไปทางอื่นอีกแล้วเหมือนกัน...
นี่มันดูไม่ออกเลยหรือว่าผมเห็นการกระทำของมันหมดทุกอย่าง
รวมไปถึงใบหน้าสีแดงอมชมพูนั้น
แต่จะโทษมันคนเดียวก็ไม่ได้ ต้องโทษผมด้วย
ผมเป็นคนที่รู้ทุกอย่าง แต่กลับไม่ทำห่าอะไรเลย
มัวแต่ลิ่งเลอยู่那儿...ว่าจะพุ่งเข้าไปจิบหรือว่าจะถอยออกมาอยู่ให้ห่างๆ
แม่งอย่างกับปูมเพลย์กับปูมพอสยังงี้ยังงั้น...

1

Pause

"สวัสดิ์ดีครับ ผมก็ปัดันภูธนะ ขอต้อนรับผู้โดยสารทุกท่านสู่เที่ยวบิน FF123 ที่จะพาท่านเดินทางจากกรุงเทพมหานครสู่จังหวัดเชียงใหม่ ตอนนี้อยู่เราอยู่ที่ระดับความสูง..."

เสียงของกัปตันไม่ได้ทำให้ผมสนใจมากไปกว่าเสียงที่อยู่ในหัวของผมเอง
มอง มอง มอง มอง...

เสียงนั้นฟังดูประหลาด...แต่มันคือชื่อ...ชื่อของใครคนหนึ่ง...

ผมเกือบลืมไปแล้วว่าตัวเองเคยเป็นเพื่อนร่วมห้องกับมนุษย์ที่ชื่อว่ามอง ตั้งแต่สมัยอยู่ ม.ต้น

ดวงตาของผมเหลือบไปมองผู้ชายรุ่นราวคราวเดียวกันที่นั่งอยู่ข้างๆ มันเป็นเจ้าของชื่อที่ตั้งก้องอยู่ในหัวผมเมื่อสักครู่นี้...

ต้องใช่ ใช่มันแน่ๆ

ไม่เคยมั่นใจอะไรขนาดนี้มาก่อน!

ผมไม่กล้าหักมัน เพราะถ้ามันจำผมได้ละก็...ป่านี้อคงหักผมไปนานแล้ว เราสองคนสบตากันก่อนขึ้นเครื่องไม่กี่นาที ซึ่งตอนนั้นผมจำมันไม่ได้ เพราะผมกำลังวิ่งมาต่อแถวรอขึ้นเครื่อง และผมก็เห็นแค่แวบๆ ตอนที่มันอยู่หัวแถว

แต่พอได้มานั่งข้างๆ กันแบบนี้...ผมก็เริ่มจำมันได้ขึ้นมา

มันเห็นหน้าผมแล้ว ทั้งตอนก่อนขึ้นเครื่องที่ผมวิ่งจนเหงื่อผุดพราวเต็มใบหน้ากับตอนที่ขยับขาให้ผมก้าวเข้ามานั่ง เนื่องจากมันนั่งที่นั่งตรงกลาง

ส่วนผมหนึ่งที่นั่งริมหน้าต่าง...

เพราะมันมองหน้าผมเฉยๆ ไม่ได้ส่งเสียงทักทายอะไร ผมจึงได้แต่นั่งเงียบ พร้อมกับตบอกรอกหัวตัวเองในใจว่าผมไม่น่าจะมีปัญหาเรื่องการจดจำคนอื่นขนาดนั้น

แต่แล้วยังไง...ผมมันใจ แต่ผมก็ไม่กล้าทักอยู่ดี

ทำไมต้องไม่กล้าด้วยวะในเมื่อแม่งก็เป็นเพื่อนเก่าเพื่อนแก่คนหนึ่งของผม ผมนึกสงสัยในใจว่าหลังจากที่ไอ้ผมมองมันจบ ม.ปลาย แล้วมันไปเรียนต่อที่ไหน เพราะพ่อกับแม่ของผมส่งผมไปเรียนต่อที่โรงเรียนใหม่ตอน ม.ปลาย ฉะนั้นข้อมูลเพื่อนเก่าสมัย ม.ต้น อย่างผมคงจึงนับว่าเกือบเท่ากับศูนย์...

...และผมก็ไม่มีอะไรจะคุยของมันเลยสักอย่างด้วย

แต่ที่แน่ๆ...แม่งหล่อขึ้นมาก มากซะจนเป็นหนุ่มวัยรุ่นที่ดูดีที่สุดในบนเครื่องบินลำนี้เลยก็ว่าได้

จากหนุ่มดีที่เหมือนเด็กน้อยตัวสูงแก่งก้าง บัดนี้มันกลายเป็นหนุ่มดีอินเตอร์ที่ชาวจี๊วะจนออราฟุ้งกระจายไปรอบๆ ตัว หล่อจนผมต้องเปลือกลิ้นน้ำลายระงับอาการใจเต้น

แม่งเคยหล่อที่สุดในใจผมยังไง...ทุกวันนี้มันก็ยังเป็นแบบนั้น

ตัดภาพมาที่ผม...ที่ ม.ต้น เป็นยังไง ทุกวันนี้ก็แทบจะไม่แตกต่าง นอกจากตัวสูงขึ้นกว่าเดิมนิดหน่อย

อา โลกใบนี้ช่างไม่ยุติธรรม

ผมเหลือบมองมันที่กำลังนั่งนิ่งๆ นิ้วมือเรียวยาวของมันวางอยู่บนหน้าต่าง ก่อนที่จะเปลี่ยนท่าไปเป็นกอดอก มันกำลังหลับอยู่ แต่ก็คงจะหลับไม่สนิท เพราะเพิ่งเปลี่ยนท่าไปเมื่อตะกี้

แม่งมองยังไงก็เป็นเพื่อนเก่าของผมวะ

ผมจะลืมคนที่หล่อที่สุดในใจตลอดกาลได้ยังไง!

ผมอยากจะทำมัน แต่อะไรก็ทำไม่รู้ทำให้ผมลังเลเพราะมันหล่อขึ้นมาก เอ๊ะ หรือเพราะมันสูงขึ้นมา...มากจริงๆ มากจนผมคิดว่าผมอยู่คนละระดับกับมันไปแล้ว

ดูว่าไปนั้น...ผมชินแหม่งต่างหาก

อีกอย่าง...ผมกลัวว่าตัวเองจะเสียหน้า มันไม่ทักผม ทำท่าเหมือนจำผมไม่ได้ แล้วผมจะไปทักมันทำไมกัน

ถ้ามันตอบกลับผมว่า 'ดอยไหน ไม่เห็นจะจำได้' ผมคงเจ็บปวดหัวใจ... มากกว่าตอน ม.ต้น ที่คอยแอบมองมันอยู่ทุกหนทุกแห่งของโรงเรียนซะอีก

ผมหยิบมือถือที่เปิด Airplane mode ไว้ขึ้นมาเล่นเพื่อแก้เซ็ง จากนั้นก็ต้องเซ็งกว่าเดิมเมื่อเห็นว่าเพื่อนแหม่งแกลังเปลี่ยนรูปหน้าจอของผม เป็นรูปคู่ของผมกับมัน

ยัยนี้ชื่อศิริ ชื่อจริงชื่อศิริพร ชื่อเล่นที่แท้จริงของมันชื่ออะไรไม่รู้ ผมจำไม่ได้แล้ว ตั้งแต่รู้จักกับแหม่งมาผมไม่เคยเรียกด้วยชื่ออื่นเลยนอกจาก คำว่าศิริ

มันเป็นเพื่อนผู้หญิงเพียงคนเดียวในกลุ่ม แต่ไม่เคยมีใครคิดว่ามันเป็นผู้หญิงเลยสักคนเนื่องจากนิสัยห้ามเกินชายของมัน แต่ที่น่าหงุดหงิดก็คือ มันชอบแกล้งผม ผมเพียงคนเดียวด้วยนะ เพื่อนคนอื่น ๆ ในกลุ่มไม่เห็นมีใครโดนมันแกล้งเลย

สิ่งที่ศิริโปรดปรานมากที่สุดก็คือการมาเปลี่ยนรูปหน้าจอของผม รูปล่าสุดก็คือรูปที่มันกอดคอผมพร้อมๆ กับเอามือมาบีบแก้มผมไปด้วย ดูเผินๆ ก็เหมือนคนเป็นแฟนกัน แต่จริงๆ แล้วไม่มีทางที่จะเป็นแบบนั้น

ศิริมันบ้า...แล้วผมก็เป็นเกย์ด้วย

ผมรู้สึกเหมือนคนข้างๆ กำลังแอบมองดูหน้าจอมือถือของผมอยู่ ฉะนั้น ผมจึงกดล็อกหน้าจอไม่ให้ผมงมมันมองเห็น

ถ้ามันจำผมไม่ได้ล่ะก็...ผมก็จะทำเป็นจำมันไม่ได้เหมือนกัน

ตอนลงมาจากเครื่อง...มีอีกสิ่งที่ยืนยันว่าคนที่นั่งข้างๆ ผมคือไอ้ผมอง นั่นก็คือเด็กหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกันกับผมที่กำลังโบกมือเยี้ยวๆ เรียกผมให้เข้าไปใกล้มันอยู่นั่น

"สมบัติ วิฑูรย์!" มันคือไอ้สองคนคู่นี้ที่เพื่อนๆ จำได้แต่ชื่อพ่อของมัน...

เพื่อน ม.ต้น ของผมนั่นเอง

"ไอ้สัตว์คอยไม่ได้ เจอกันตั้งนาน" สมบัติคิดว่าคอกของผมไปทอด เพราะพวกเราเคยสนิทสนมกันมาก่อน "กลายเป็นเด็กกรุงเทพฯ ไปซะแล้ว"

"ลิ้มบ้านเราหรือยัง" วิฑูรย์ยิ้มแฉ่ง

"ใครจะลิ้มวะ ปิดเทอมมาก็กลับมาตลอด" ผมยิ้มตอบ

"แล้วคุณเด็กเทพแม่แต่งตัวดี..." สองคนนั้นมองผมตั้งแต่หัวจรดเท้า "ช่างแตกต่างจากเสื้อบอลกางเกงบอลอย่างพวกกูลิบลับ"

"พวกมึงใส่ไรก็หล่อ" ผมยังคงยิ้ม เพราะรู้สึกดีมากที่สุดที่ได้เจอเพื่อน ที่ไม่ได้เจอกันตั้งนาน

"ว่าแต่...มึงมาสายการบินอะไร"

"เอเชียไลอ้อนสไมล์"

"งั้นก็เที่ยวเดียวกับไอ้ฉมออะดิ" วิฑูรย์ยื่นคิ้ว "เห็นมันเปล่า นี่พวกกู มารอรับมันนะเนี่ย"

"เอ่อ..." ผมกำลังจะตอบว่าผมเห็น...แต่แล้วสีหน้าของวิฑูรย์กับสมบัติ ก็เปลี่ยนไปเพราะมองเห็นสิ่งที่อยู่ด้านหลังผม ฉะนั้นผมจึงคิดว่าพวกมัน คงหมดความสนใจผมแล้วละ

"สัตว์ฉมอ!" สมบัติพุ่งเข้าไปหาเพื่อนมันก่อนจะเอ่ย "มึงเห็นไอ้คอยมัย มันมาเที่ยวเดียวกันกับมึงนะ"

ในที่สุดผมก็มองผมตรงๆ ผมจึงมองมันบ้างก่อนจะยิ้มให้มันบ้าง

"ใจ" มันทักผม "ไม่ยกเห็นมึงตอนอยู่บนเครื่อง"

...

...

...

ไม่เห็นบ้านมึงดิ!

ผมเชื่อว่าแม่จงใจกวาดตีนผมชัดๆ มันเป็นคนสติดีแถมยังไม่ตาถั่ว ยิ่งงั้มันก็ต้องเห็นว่าผมนั่งข้างๆ มัน

ผมรับมือกับมันไม่ถูกจึงได้แต่ทำหน้าตาเหลวไหล ไอ้สมบัติกับไอ้วิฑูรย์

ยังคงไม่คิดว่าผมกับไอ้ดมจะมีอะไรแปลกๆ พวกมันจึงชวนคุยอย่างปกติต่อไป

"พวกกูเรียนด้วยกันที่เชียงใหม่แต่คนละคณะ" สมบัติเล่าให้ฟัง
"ดอย นี่มึงรู้เปล่าว่าไอ้ดมมันเป็นระดับเดือนไหนนะ"

"สี่ด แต่เดือนคณะ"

"ถ้าวันประกวดมันไม่ติดผู้ชาย...ป่านนี้เราคงมีเพื่อนเป็นเดือนมหา'ลัย
ไปแล้ว"

ติด...ติดอะไรนะสมบัติ

...มึงพูดผิดหรือเปล่า

"พูดมากไอ้สี่ด...รีบไปได้แล้ว" ดมจะเริ่มร่นหลังเพื่อนทั้งสอง

"เฮ้ย" สมบัติจ้องจับผิดดม "หงุดหงิดง่ายแบบนี้แปลว่ามึงนกกกลับมา
เหรอะ"

"อ้าว" วิฑูรย์ร้อง "คุยผ่านแชตกันมาตั้งสามเดือน...พอมึงไปหาเขาปั๊บ
เขาก็เหมิงปั๊บหรือยัง"

หือออออออออออ

"เพื่อนกูออกจะหล่อ ทำไมเขาทำจี้วะ"

"จี้แหละ คนกรุงเทพฯ ตัวเล็กเขาเยอะ" ดมจะทำเสียงเหมือนไม่ค่อย
อยากจะถูกถึงมันนัก ผมเห็นมันเหลือบมามองผมราวกับสิ่งที่มันเพิ่งพูดนั้น
เกี่ยวข้องกับผมโดยตรง

ไอ้สี่ด...กูคนเชียงใหม่ กูแค่ไปเรียนมหา'ลัยที่กรุงเทพฯ เฉยๆ!

"ไม่อยากเชื่อเลยวะ" สมบัติส่งเสียงเห็นอกเห็นใจดม "ไม่เป็นไรเว้ย
เพื่อน วันนี้กูจะพา มึงไปหาคนใหม่ที่ขาวๆ น่ารักน่าพึด"

ดมงอเอ้อมมือมาตีตริมฝีปากกลางของสมบัติแบบแบกลังๆ "ไม่ใช่แค่
ใครก็ได้...กูต้องรู้สึกก่อน ซึ่งกว่าจะรู้สึกมันก็ต้องใช้เวลา"

ผมเลิกคิ้วกับตัวเอง...ไอ้คนนำหมั้นได้นี้ก็มีมุมนี่เหมือนกันด้วยแฮะ

"ไปดื่มกัน กูชวนพวกไอ้ยศไว้แล้ว คืนนี้ต้องเมายับ" วิฑูรย์หันมาหาผม
"ไปด้วยกันหรือเปล่าดอย"

"เดี๋ยวจะลองขอแม่ดู" ผมแบ่งรับแบ่งสู้

"แล้วนี่ใครมารับมึงวะ"

"พอกับแม่น่ะ" ผมตอบพร้อมกับมองหาไปด้วย ปกติแล้วพอกับแม่ไม่เคยปล่อยให้ผมต้องมารอ...ซึ่งนั่นก็แปลว่าอาจจะมီးอะไรผิดปกติก็เป็นได้

ผมแลกเบอร์แลกเฟซบุ๊กแลกเปลี่ยนไลน์แลกเปลี่ยนสมบัติและวิฑูรย์ (ยังมีอะไรต้องแลกอีกมั้ยะ) ส่วนไอ้ผมเองผมตั้งใจบายเบี่ยงไม่ยอมแลกเบอร์กับมันซึ่งมันเองก็ไม่ได้ทำท่าอยากจะได้เบอร์ติดต่อผมนัก

ผมเบะปากมองตามหลังไอ้ผมเองที่เดินตามสมบัติกับวิฑูรย์ก่อนจะยกโทรศัพท์ขึ้นมาแนบแก้ม

[ดอยก๊ะลูก]

"ถึงบ้านแล้วครับ แม่มีไหนด" ภาษาเหนือ นะครับ แปลว่าแม่อยู่ไหน

[แม่มาแล้วได้นิ]

"แม่กับป๊อไปแล้วก๊ะ บัญชีก๊ะว่าดอยจะบีกบ้าน" จุๆ แม่ผมจะไปเที่ยวได้ ไต่ยังงักไต่ในเมื่อนัดแนะกันไว้แล้วว่าผมจะกลับมาวันนี้

[หา?! ดอยบีกบ้านวันนี้ก๊ะลูก แม่นึกว่าวันที่ซาวแปด!]

วันนี้วันที่แปด...

โทรศัพท์ผมแทบร่วงลงจากมือ..."โคะ ดอยบีกมาละหนา แม่ลืมดอยได้จะได"

แม่ลืมผมได้ยังงายยย

[สุมาเตอะลูก แม่ลืม] แม่กล่าวขอโทษผม

"บ่เป็นหยังครับ" ผมถอนหายใจ "ดอยอยู่คนเดียวก็ได"

[ดอยจะอยู่กี่วันลูก]

"ตีดนิ่งครับ" อาทิตย์เดียวเท่านั้นนะแม่

[แม่ท่าจะบีกไปบตันลูก]

"เสียดายแต่" พอกับแม่เที่ยวทะเลได้เป็นอาทิตย์...ซึ่งเป็นเรื่องปกติของพวกเขา

[มีเป็๋นก่อน]

"มีครับ" จุๆ ผมก็นึกถึงสมบัติ วิฑูรย์ และก็...ไอ้บ้าผมเองขึ้นมา

เพื่อน ม.ปลาย ส่วนใหญ่ของผมต่างก็แยกย้ายไปเรียนที่อื่นกันหมด อาจจะเหลือแต่พวกเพื่อนเก่าๆ อย่างไอพวกนั้น

[ไปแฉ่กับเบ๊นก่อนลูก]

"ครับแม่"

[แม่สูมาเตีอะ]

"บ่เป็นหยังครับแม่"

ผมกดวางสายพร้อมกับถอนหายใจ โชคดีนะที่ผมมีกุญแจบ้านติดไว้กับตัว ไม่อย่างนั้นล่ะก็...ผมอาจจะต้องไปอาศัยบ้านญาติ บ้านเพื่อน หรือไม่กี่ตีตัวกลับกรุงเทพฯ ในเช้าวันรุ่งขึ้นไปเลย

ผมกลับเชียงใหม่มาเพื่อที่จะอยู่กับครอบครัว...แต่พ่อกับแม่ดันซึ่งหนีไปเที่ยวซะงั้น

แล้วต่อจากนี้ผมจะอยู่ในจังหวัดบ้านเกิดของผมคนเดียวโดดๆ ยังไงดี...

กว่าจะถึงบ้านแล้วเอาข้าวเอาของออกจากกระเป๋า ก็ปาเข้าไปเกือบสี่ทุ่ม...

ศิริมันโทรมาเม้าที่ว่ามันหาผู้ชายให้เพื่อนได้กันหมดแล้วยกเว้นผมที่กำลังโสดและกั้นกอยู่คนเดียว เพราะงี้แหละมั้งครับ ศิริมันถึงเข้ากับเพื่อนๆ ชายล้วน (และเป็นเกย์บางคน) อย่างเช่นผมได้ อาจเป็นเพราะมันเป็นผู้หญิงที่ไม่เรื่องมาก แถมยังเข้าใจทุกคนอีกต่างหาก มันเห็นว่าเพื่อนหลายคนเหงาก็เป็นแม่สื่อจัดการให้เพื่อนหลายๆ คนมีคู่

มันถามว่าสเปกผู้ชายในใจผมเป็นยังไง คบกันมาตั้งสองปีกว่า แต่มันก็ยังไม่วัเลยว่าคุณชอบผู้ชายแบบไหน ผมจึงตอบอย่างส่งๆ ไปว่า

สูง ขาวจ๊วะ และก๊ี้ตี๋ๆ หน่อย...

หน้าไอ้ผมงอลอยเข้ามาในหัวตอนที่ผมพูดจบแทบจะในทันที

ผมสะดุ้งหัวไล่โบหน้าของมันออกไปพร้อมๆ กับโดนศิริแซวว่าที่แท้ผมก็เป็นพวกชอบตี๋พิมพินิยมเหมือนคนอื่นๆ แต่จะให้ผมแก้ต่างอย่างไรได้ก็ในเมื่อมันเป็นความจริง สเปกของผมคือแบบที่คนส่วนใหญ่ชอบ

ชาวตี๋พิมพินิยมนั่นแหละ

...และไอ้ผมเองก็ไม่ได้มีอะไรผิดแผกไปจากที่ผมพูดเลยแม้แต่นิดเดียว
ผมทิ้งตัวนอนลงบนโซฟาในห้องนั่งเล่น จ้องมองดูเพดานพร้อมๆ กับ
สงสัยในใจว่าผมเคยไปทำอะไรให้ผมเองมันเกลียดชังหน้าหรือเปล่า ยิ่งคิด
ผมก็ยิ่งนึกไม่ออก มันเป็นเพื่อนหน้าหลอที่ผมไม่ค่อยสนิทในวัยแรกๆ ทั้งๆ ที่
ผมกับเพื่อนคนอื่นตอน ม.ต้น นั้นสนิทกัน

ผมมีเหตุผลของผมนะ...

ตอนนั้นผมเพิ่งรู้ว่าผมเป็นเกย์ การที่เด็กอายุ 13-14 คนหนึ่งรู้ว่า
เป็นเกย์ ผมบอกได้เลยว่าผมไม่สามารถวางตัวเป็นปกติร้อยเปอร์เซ็นต์ได้
ผมเป็นลูกชายคนเดียว แกรมเพื่อนๆ ของผมก็มีทั้งชายทั้งหญิง ไม่มีใครสอนผมว่า
ผมควรทำตัวยังไง ผมจึงทำได้แค่ใช้ชีวิตไปในแบบที่ผมคิดว่ามันถูกต้อง

ยกตัวอย่างเช่น...อยู่ให้ห่างจากใครก็ตามที่หล่อโดนใจ

ไอ้ผมเองมันเป็นเด็กที่หน้าตาดีมาก ยิ่งโตก็ยิ่งหล่อ...ผมจำเป็นต้อง
อยู่ห่างจากมันเพราะกลัวว่าจะห้ามใจเอาไว้ไม่อยู่ แล้วถ้าเป็นแบบนั้น
คนอื่น ๆ ก็จะมี เด็กอย่างผมยอมทนไม่ได้กับการโดนเพื่อนทั้งห้องล้อแหย่
ยิ่งไปกว่านั้นก็คือไอ้ผมเองก็จะโดนล้อไปด้วย ซึ่งมันเป็นอะไรที่โคตรไม่แฟร์
สำหรับมันเลย

จะว่าไปตั้งแต่จบ ม.ต้น ผมก็ไม่ได้รู้สึกว่าใครหล่อโดนใจเท่าไอ้ผม
เลยสักคน ยิ่งผมไปเรียนมหา'ลัยที่มีคนหลายพันหลายหมื่น ผมก็ยิ่งรู้สึกว่า
ไม่มีใครหล่อเท่าผมเอง ผมเองคือคนที่หล่อที่สุดโดนใจของผม

...ถึงแม้ว่ามันจะกวนประสาทมากมายก็ตาม

โทรศัพท์ผมส่องแสงสว่างวาบ...หน้าจอบอกเป็นข้อความที่สมบัติทักมา
ดูเหมือนว่ามันจะชวนผมให้ออกไปเที่ยวข้างนอก ผมตอบตกลงทันทีพร้อมๆ กับ
ตั้งท่าจะลุกขึ้นยืน แต่สมบัติบอกว่ายอ ไอ้ผมเองมันจะมารับผมเอง ผมจึง
นั่งจุ่มบิวอร์อยู่ที่นี่

ผมเองจะมารับ...

เชิญผมเองจะมารับ!

จากที่คิดว่าจะแต่งตัวชิคๆ เหมือนพวกสมบัติ ผมก็เปลี่ยนใจไปแต่งตัว

จัดเต็มแทน...เพราะเหตุผลคำเดียวสั้นๆ

และคำนั้นออกเสียงว่า 'มอง'

ระหว่างที่ผมซื้อมอเตอร์ไซค์ของผม มั่นแม่งไม่พูดอะไรเลย

เราแทบไม่พูดอะไรกันเลย มีเพียงมองที่เป็นฝ่ายเอ่ยปากก่อน

'สมบัติให้กูมารับมึง'

'เกาะเควกูกี้ได้ ถ้าจะเกร็งขนาดนั้น'

และสุดท้ายแต่ไม่ท้ายสุด...'มึงหิวมั๊ย'

ผมส่ายหน้าดิ๊ก 'ไหนๆ ก็จะกระเดือกเบียร์ลงคอกอยู่แล้ว ผมไม่จำเป็นต้องกินอะไรอีก ผมงเดินนำผมมายังตลาดฟ้าห้างซึ่งมีร้านอยู่หลายร้านที่เสียงดังคึกคัก

สารภาพตามตรงว่าผมไม่เคยเที่ยวกลางคืนในจังหวัดของตัวเอง เนื่องจากมันคงดูแย่มากกลับบ้านไปในสภาพที่เมาแถมทั้งๆ ที่พอกับแม่ก็อยู่ที่บ้าน ส่วนใหญ่ผมมักจะเที่ยวกับพวกศิริในกรุงเทพฯ และผมก็ยอมรับว่าการเที่ยวกลางคืนนั้นมันไม่ใช่สไตล์ผมเท่าไรหรอก แต่ก็ถือว่าผมเที่ยวซ่าๆ ได้ ไม่ได้จำกัดตัวเองว่าห้ามออกไปเที่ยวโน่นนี่นั่น

ผมก็แค่รู้สึกว้า...มันไม่ได้สนุกอะไรขนาดนั้น

เพื่อนผมมีหลากหลายประเภท บางคนก็หิวคนนั้นคนนั้นก็กลับไปนอนด้วย และพอตื่นเช้ากลับมาก็แยกย้าย เมื่อเห็นภาพนั้นบ่อยๆ เข้า ผมก็เริ่มรู้สึกว้ามันไม่ใช่สไตล์ผมเอาเสียเลย ผมก็แค่อยากสนุกกับเพื่อน เดินกับเพื่อนเมากับเพื่อน และเป้าหมายของผมก็ไม่ใช่ว่าใครสักคนกลับบ้านห้องซึ่งเป็นอะไรที่แตกต่างจากเพื่อนคนอื่นลิบลับ

บางทีอาจเป็นเพราะเหตุนี้ที่ทำให้ผมเที่ยวกลางคืนไม่ค่อยสนุกเท่าคนอื่นๆ ผมคงมันเป็นนักเที่ยวแบบไหนกันนะ...ผมคิดระหว่างที่เดินตามหลังร่างสูงๆ ของมันขึ้นบันไดเลื่อนก่อนที่เราจะเดินไปยังร้านที่มีเพื่อนๆ รออยู่

"มาแล้วหรือ เอิ๊ก" สมบัติหน้าแดงก่ำ มันพุ่งตัวเข้ามาอกตผมเอาไว้ทั้งตัวทันที "คิดถึงมึงมากเลยเพื่อนดอย!"

ผมหัวเราะซ้ำก่อนจะรับแก้วมาจากวิฑูรย์ เพิ่งสังเกตว่าเพื่อนๆ ที่นั่งโต๊ะเดียวกันคือเพื่อนที่อยู่ ม.ต้น โรงเรียนเก่าหมดเลย ผมจึงยิ้มสดใสถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ บางคนผมก็เคยเห็นหน้าค่าตาผ่านโซเชียลบ้าง แต่บางคนผมก็เพิ่งจะเห็นหน้าวันนี้...

ตลอดระยะเวลาการดื่ม...คนที่พูดน้อยที่สุดก็คือไอ้ฉอมง มันเอาแต่ดื่มเงียบๆ คอยยิ้มบางๆ ไปกับเพื่อน ไม่แสดงความเห็นอะไรออกมาทั้งสิ้น พอเพื่อนถามว่าทำไมมันถึงเงียบนัก วิฑูรย์ก็เป็นคนบอกทุกอย่างให้คนอื่นได้รับรู้

"มันเพิ่งโดนเท" วิฑูรย์เล่า "คุยกันมาสามเดือนผ่านแชตผ่านวิดีโอคอลล์... ไอ้ฉอมงมันชอบเขามาก มันก็เลยลงไปหาเขาที่กรุงเทพฯ พอลงไปปั๊บ... ก็อย่างที่เห็น"

"อย่างเงี้ยฉอมงเนี่ยนะโดนเท"

"ถูกเลย"

"แหม่งหล่อกว่าทุกคนบนโต๊ะนี้เลยนะ"

"เดือนคณะเขี่ยวะนะเว้ย"

"พอแล้ว เลิกพูดเรื่องกูได้แล้ว" ฉอมงพูดนิ่งๆ ก่อนจะยกแก้วในมือขึ้นกระดกจนหมด

ผมมองมันอย่างเห็นอกเห็นใจ ในใจผมนึกสงสัยเต็มเปี่ยมเหมือนเพื่อนคนอื่น ๆ

ไอ้คนที่เทมันนี่แหม่งคิดอะไรอยู่วะ ฉอมงคือคนที่หล่อที่สุดในใจกูมาตั้งแต่กูจำความได้แล้วนะเว้ย!

อยากให้เห็นหน้าคนที่เทมันฉิบ...

"แล้วเด็กเทพออย่างไอ้ดอยล่ะ ช่วงนี้หัวใจเป็นยังงัยมั่ง" เพื่อนเก่าสะกิดผมยิกๆ วันนี้ผมโดนแซวเรื่องเป็นเด็กกรุงเทพฯ หนักมาก เพราะทั้งโต๊ะนี้ทุกคนเรียนที่เชียงใหม่กันหมด ยกเว้นผม...

"โสด...สนิท" ผมตอบยิ้มๆ

"เอาละ ชักเริ่มสนุก" วิฑูรย์กระแอมแล้วผายมือไปรอบๆ ร้าน "ชอบแบบไหน...เลือกเลย พวกกูจัดให้"

เอาอีกแล้ว...เพื่อนแม่งไม่รู้ว่่าผมไม่ใช่คนประเภทนั้น จำได้ว่า
กว่าผมจะทำให้เพื่อนที่กรุงเทพฯ รู้ว่่าผมไม่ศรัทธากับความสัมพันธ์ชั่วข้ามคืน
ก็เล่นกินเวลาไปตั้งหลายเดือน

หวังว่่าเพื่อนเก่าพวกนี้จะคุยง่ายกว่าเพื่อนพวกนั้นนะ

"ใช่ที่คนสวยโต๊ะนั้นมั้ย"

ผมส่ายหน้า...ไม่แม้แต่จะหันไปมองตามมือเพื่อนด้วยซ้ำ

"รุ่นน้องกูละ นางก็เด็ดนะ"

ผมส่ายหน้าอีก...

"จ้ะ...ไฉ่ฉอง!" วิฑูรย์ค้วาคอไฉ่ฉองไปกอด ผมที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม
ทั้งสองคนถึงกับถลึงตา "มึงชอบแบบไฉ่ฉองมั้ย"

ผมแทบจะล้่าล้กเปี๊ยะ วิฑูรย์มันไม่ถามก่อนว่่าผมชอบผู้ชายหรือเปลว
แต่ดันถามว่่าผมชอบแบบไฉ่ฉองมั้ย ซึ่งฉองมันทั้งเป็นผู้ชาย อีกทั้งยังเป็น
คนที่ตรงสเป็กของผมมาโดยตลอด

ทุกอย่างเปี๊ยะเซะ!

กูนี่ตอบไม่ถูกเลย...

"เฮ้อ..."

"เซี่ย มันล้งเลววะ" สมบัติที่อยู่ใกล้ผมเริ่มหรีตามองอย่างจับผิด
"จ้ะมึงกับไฉ่ฉองคีนนี้ก็..."

"พอได้แล้ว พวกโง่" ฉองกลับไปนั่งท่าเดิม "ไม่เห็นหน้าดอยมันหระอ
ซ็อกจนขนหัวลุกไปหมดแล้วนั้นนะ"

"โทษทีวะเพื่อน" เพื่อนๆ ทำสีหน้าขอโทษขอโพยผม แต่ผมก็ไม่ได้อือสาอะไร
มากมาย

"จ้ะ...พวกกูจัดให้ไฉ่ฉองมันดีกว่่า" วิฑูรย์หาเป้าหมายรายต่อไป

"หาใหม่เว้ยเพื่อน!" สมบัติที่เ่อกว่่าเพื่อนเริ่มส่งเสียงดัง "พีน้่าไลโต๊ะนั้น...
เขามองมึงมานานแล้วเพื่อนฉอง!"

สาบานได้ว่าผมหันขวับไปมองเร็วกว่่าไฉ่ฉองซะอีก แต่แทนที่ผมจะเห็น
สาวขาวสวยหมวยเอ็กซ์มองไฉ่ฉองอยู่ ผมกลับเห็นพี่ผู้ชายคนหนึ่งที่อยู่

ก็น่าจะรู้ว่าเป็นเกย์...

ผมอ้าปากค้างเต็ง

"พี่เขาหล่อดี น่าจะเหมาะกับเพื่อนกู" วิทยุรยยกแก้วขึ้นจิบ

ซ็อก... ไข่สัตว์ กูซ็อก

ผมมองเป็นเกย์หรือเนี่ยยยยยยย

ผมหันไปมองไอ้ผมองที่กำลังสนุกไปกับเพื่อนๆ ทำทางมันจะเอาจริงด้วย

"พวกมึงคิดว่าไง" ผมองยิ้มมุมปากด้วยท่าทางเท่ๆ "จัดเลยดีมั๊ย ไหนๆ

ก็โดนเทแล้ว"

ผมถลึงตามองไอ้ผมองราวกับว่ามันเพิ่งถูกผีอะไรสักอย่างเข้าสิง ผมองสบตากับผม จากนั้นมันก็ดื่มเบียร์ในแก้วลงคอไปอีกราวกับเรียกความกล้า

"เอาเลยเพื่อน"

"ไหนๆ เขาก็มองแบบอยากแตกมึงเข้าไปขนาดนี้แล้ว"

"คืนนี้คืนของพี่ผมอง"

"ให้โลกแม่งรู้ไปเลยว่ามึงหล่อเลือกได้"

เดี๋ยว... มึง... เดี่ยวก่อน!

"ผมองเป็นเกย์หรือวะ" ผมถามสมบัติที่ไม่รู้ว่ามันสติมากพอที่จะตอบผมหรือเปล่า

"เฮส เป็นมาตั้งแต่ ม.ต้น แล้ว" สมบัติตอบทั้งๆ ที่เรอเอ็กอาก "แต่มันไม่ค่อยบอกใคร อาจเป็นเพราะกลัวคนเสียตาย... ซึ่งคนเสียตายเรื่องที่มันเป็นเกย์เนี่ยมันเป็นล้านคนเลยเพื่อน พวกผู้หญิงนี่ร้องไห้กันใหญ่"

ผมมองตามหลังผมองที่เดินไปหาพี่คนนั้นด้วยอาการซ็อก... รู้สึกเหมือนมีคนสาदन้าเย็นที่ชื่อว่าคุณจริงใส่ผมทั้งตัว

ผมอง... เด็กผู้ชายที่ผมปลื้มมาตลอดชีวิตแม่งเป็นเกย์

แล้วที่ผ่านมาผมเสียเวลากับเหี้ยอะไรอยู่!

ผมกติน้ำลายลงคอ เสียงของเพื่อนที่ผมมองตามไอ้ผมองไป 'ดีล' กับพี่ผู้ชายคนนั้นยังคงดังอย่างต่อเนื่อง หัวใจของผมเต้นแรงแบบแปลกๆ ทั้งตื่นเต้นปนปวดแปลบ

ไม่อยากจะให้ภาพนั้นลอยเข้ามาในตาผมเลย...

เอาไงดี เอาไงดีวะ เอาไงดี!

ก่อนที่ผมจะหันรู้ตัว เท้าของผมก็สั่งให้ผมย่างเข้าไปใกล้ไอ้ผมองกับ
พี่คนนั้น...

ผมสะกิดหลังผอง...จนมันหันกลับมาอง

"มีอะไรวะ"

พี่ผู้ชายที่อยู่กับผองมองผมอย่างรำคาญ แต่ผมไม่สนใจ...

เอ่อ ผมไม่สนใจพี่เขาจริงๆ แต่ไอ้ผองที่ผมสนใจเนี่ย...มันกำลังรอฟังอยู่ว่า

ผมจะพูดอะไร

ไอ้ลัด กูขอโทษ กูลืมเตรียมสคริปต์...

"อยาก...อยากเข้าห้องน้ำ" ผมพูดออกไปอย่างโง่งง

"มาบอกกูทำไม" ผองมองผมอย่างไม่อยากจะให้ใส่ใจ

"อยากเข้าห้องน้ำ...พาไปหน่อย"

พี่ผู้ชายมองผมอย่างจงเกลียดจงชัง โชคดีที่ไอ้ผองมันเห็นแก้มิตรภาพ
ตอน ม.ต้น ของเรา มันจึงเพิกเฉยต่อการทำเป็นไม่รู้ความของผมแล้วเดินนำไปยัง
ห้องน้ำ...

เนื่องจากคนต่อคิวเยอะ ผมจึงมีโอกาสได้คุยกับผอง

"มีอะไรวะ" ผองเห็นผมมองอยู่นานจึงถาม

"มึงกำลังจะดิลกับพี่คนนั้นใช่ไหม"

"ดิล...อะไรนะ"

"ก็..." ปกติคนชวนกันขึ้นเตียงในปั๊บบาร์มันใช้ศัพท์ว่าอะไร...

"ดิลอะดิล มึงกำลังดิลกับพี่เขา"

"อืม...ไม่รู้สิ มึงเข้ามาทวนพอดี ก็เลยยังไม่ได้คุยอะไรมากมาย"

ผองยกไหล่

ผมกลืนน้ำลายแล้วมองหน้ามัน..."เอ่อ...ผอง"

"มึงแปลกๆ นะดอย เมาแล้วเหวอ"

"ก็คงงั้นอะ" ผมมองซ้ายมองขวา เห็นว่าพวกผู้ชายรอบๆ แม่งสนใจ

แต่อย่างอื่น ผมจึงมีโอกาสคว้ามือของนางมาจับไว้

"อะไรของมึงวะ" นางทำหน้าง

"มาดีลกับกู" หัวใจของผมเต้นแรงมาก ก่อนจะกลืนน้ำลายลงคอ เพื่อรวบรวมความกล้า

"หา?"

"คืนนี้กูจะขึ้นเตียงกับมึงเอง"

"..."

"บ้านกูว่าง พ่อแม่ไม่อยู่ เราสองคนน่าจะมีอะไรกันได้"

นางกะพริบตามองผม ส่วนผมเริ่มมือไม้สั่น...เพราะตื่นเต็นกับคำขอของตัวเองมาก ๆ

"มึงบ้าหรือเปล่า" แม้กระทั่งตอนที่ตกใจมันยังหล่อเลย ให้ตายสิ...

"ถ้าเมามากเดี๋ยวกูพาไปส่งบ้าน"

"ดี ไปที่บ้านกู แล้วก็...ทำอะไรกันต่อ" จู ๆ ผมก็รู้สึกด้านได้อายอดขึ้นมา ทั้งๆ ที่ปากของผมบอกว่าไม่ศรัทธากับความสัมพันธ์ข้ามคืน แต่นั่นมันคือนางคนที่ผมแอบปลื้มมาโดยตลอด อีกทั้งผมก็เพิ่งรู้ว่ามันเป็นเกย์เหมือนผมด้วย...

ถ้ามันจะมีอะไรกับใครสักคน...ผมก็อยากจะเสนอตัวเอง

บางทีผมอาจจะเมามากจริงๆ อย่างที่ใ้ผมมั่นใจทั้งนั้นแหละ

"งั้นกูไม่ไปส่งมึงแล้ว" นางขุดมือผมให้กลับไปโต๊ะ "ใครก็ได้ไปส่งดอยที่...มันเมามาก ไม่น่าจะไหวแล้ว"

ทุกคนหันไปมองนางเหมือนมันพูดเรื่องแปลกๆ ออกมา...เนื่องจากสมบัติเมมาและเหะยิ่งกว่าผมอีก

"ทำไมอะ มึงไปส่งมันไม่ได้แล้วหรอ มึงเป็นคนพามันมานี่" วิฑูรย์ทักท้วงก่อนจะหรีตตามองนาง "อ้อ...สรุปมึงจะไปต่อกับพี่คนนั้นใช่ปะ"

นางทำหน้าที่เหมือนพูดไม่ออกบอกไม่ถูก มันมองมาที่ผมอย่างสับสน สลับกับมองหน้าเพื่อน ๆ

ผมส่ายหน้าอย่างจริงจัง ถ้ามันจะไปต่อกับพี่คนนั้น...มันควรไปต่อกับผมดีกว่า

"ดอย...มึงนี่..." ผมองดูเห็น้อยกับผมมาก

"ไปส่งมันก่อนสิวะ พี่คนนั้นเหมือนจะรอมึงได้เสมอ"

"กูไม่..."

หมับ...ผมคิดว่ามือมันมาจับแล้วบีบเล่น

"เชียย ดอยมันคงเมาจริง" วิฑูรย์โบกไม้โบกมือไล่ผมกับผม "ไปส่งมันเลย
ไอ้ผมอง"

"แต่กู..." ผมองสายหน้าตาดิกคล้ายกับว่าถ้าวไปส่งผมคือเรื่องที่ไม่สมควร
จะเกิดขึ้น

ผมกระตุกมือมันจนมันหมดความอดทน...มันบอกให้เพื่อน ๆ บนโต๊ะ
เก็บเงินกับมันทีหลัง ก่อนที่มันจะเป็นฝ่ายลากผมให้ออกมาจากร้านอย่างงุนใจ

ตอนเราทั้งคู่อยู่ในลิฟต์...ผมกำลังพิจารณาฝีมือของผมกับมัน
ที่ประสานกันอยู่ด้วยท่าทางมัน ๆ

ฉิบหาย...ผมเพิ่งรู้ว่าตัวเองเมา...เมาแบบเมาจริง ๆ

ไม่จริงผมคงไม่ใจกล้าบ้าบิ่นมากมายขนาดนี้...

ผมสายหน้าเรียกสติ...กะจะปล่อยมือไอ้ผมอง เพราะคนในลิฟต์เยอะมาก
แล้วคนพวกนั้นก็มองผมกับผมองด้วยสายตาแปลก ๆ แต่ผมมันกลับคิดว่ามือผม
เอาไว้ให้ไปประสานกับมือของมันต่อ

"เดี๋ยวคนอื่นไม่รู้ว่าคุณนี่มึงจะไปกับใคร" มันกระซิบบอกผม

ผมกะพระบิดาบริบ ๆ พร้อม ๆ กับใช้สติที่หลงเหลืออยู่พิจารณาว่า
ผมตัดสินใจถูกต้องดีแล้วหรือเปล่า ผมไม่เคยมีอะไรกับใครมาก่อน แต่จู่ ๆ
ผมก็เสนอตัวให้กับไอ้ผมอง มนุษย์ที่ผมปลาบปล้ำในใจมานานไปอย่างง่ายดาย
แบบนี้มันสมควรแล้วหรือวะ

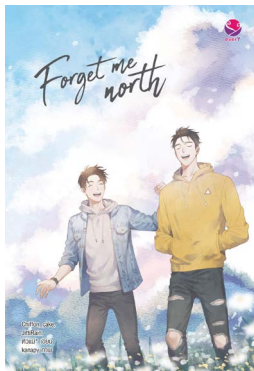
แต่สติส่วนที่รับรู้ผิดชอบชั่วดีของผมแม่งกลับมีอยู่น้อยนิด...ความรู้สึก
ของผมไฟท์สออยู่แต่กับสัมผัสอบอุ่นจากปลายนิ้วของผมองที่สอดแทรกเข้ามา
ในนิ้วมือของผม...

เป็นการจับมือที่แนบแน่นเกินกว่าที่ผมจะปฏิเสธว่าตัวเองไม่รู้สึกละ

หรือบางที...ผมควรจะตัดสมองส่วนนั้นทิ้งไป แล้วหันมาสนใจสิ่งที่จะ

ทำให้ผมมีความสุขต่อจากวินาทีนี้แทน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623938.html>